

Ministeren



Sundhedsudvalget
Folketinget
Christiansborg
1240 København K

I brev af 26. november 2024 har udvalget stillet mig følgende spørgsmål:

29. november 2024

Alm. del spørgsmål 298

**Uddannelses- og
Forskningsministeriet**

Ministeren bedes oversende talepapir fra samrådet 26/11-24 om gennemsigtighed i medicinalindustrien.

Bredgade 40-42
1260 København K
Tel. 3392 9700
ufm@ufm.dk
www.ufm.dk

Svar

Som svar på alm. del spørgsmål 140 fremsendes hermed mit talepapir fra åbent samråd i SUU d. 26. november 2024 om gennemsigtighed i medicinalindustrien.

CVR-nr. 1680 5408

Ref.-nr.
531461

Med venlig hilsen

Christina Egelund

DET TALTE ORD GÆLDER

Samrådsspørgsmål

Spørgsmålene er stillet af Peder Hvelplund (EL) og Helene Brydensholt (ALT).

Samrådsspørgsmål D til indenrigs- og sundhedsministeren

Vil ministeren redegøre for, hvorvidt ministeren mener, at de gældende regler for samarbejde og relationer mellem sundhedspersonale og medicinalindustri, herunder bl.a. indberetning af sundhedspersoners efteruddannelse, er tilstrækkelige, og agter ministeren at tage initiativer til en øget gennemsigtighed, f.eks. via en skærpet indberetningspligt overfor medicinalindustrien?

Samrådsspørgsmål E til uddannelses- og forskningsministeren

Vil ministeren redegøre for, hvorvidt ministeren mener, at der er tilstrækkelige offentlige midler til at dække efteruddannelsesbehov på sundhedsområdet, og om ministeren mener, at de tætte relationer til medicinalindustrien udgør et problem for uafhængigheden fra industrien?

For begge spørgsmål henvises til artikler på dr.dk 20/9-24: "Flere læger og sygeplejersker får gratis efteruddannelse af Novo: "Skadeligt" og "skjult markedsføring", lyder kritikken", og 3/10-24: "Efter DR-afsløring: Ministre kaldes i samråd om Novo Nordisks gratis kurser til læger og sygeplejersker".

Svar til samrådsspørgsmål E

Tak for ordet og tak for spørgsmålet. Jeg vil i min besvarelse forholde mig til den del af den offentlige efteruddannelse på sundhedsområdet, som finder sted på de videregående uddannelsesinstitutioner.

Det er indrettet med det helt grundlæggende princip, at udgifterne til efteruddannelsesaktiviteter på Uddannelses- og Forskningsministeriets område er aktivitetsbestemte. Det betyder sådan set, at de offentlige udgifter udvikler sig i takt med den efterspørgsel, der er.

Efteruddannelse, som for eksempel diplom- og masteruddannelser eller enkeltfag på kandidatuddannelser, er finansieret delvist ved deltagernes egenbetaling og delvist ved takster, som udbetales til institutionerne, fra os, altså fra staten.

Finansieringsmodellen bygger på en antagelse om, at kursisten er i job, hvorfor udgifter til deltagerbetaling og dækning af lønudgifter til evt. vikardækning typisk vil skulle betales af arbejdsgiveren.

Som indenrigs- og sundhedsministeren også var inde på i sin besvarelse, så er det regionerne, som har ansvaret for at sikre, at blandt andet læger og sygeplejer-

sker kan varetage deres opgaver fagligt forsvarligt. Herunder også, at det er en prioritet, at der er mulighed for at få den nødvendige efteruddannelse.

Det er også regionerne, som kan træffe de relevante faglige prioriteringer i forhold til, hvilke udbydere af efteruddannelse – private, så vel som offentlige – som de ønsker at samarbejde med. Det er ikke forhold, som er fastsat fra centralt politisk hold.

Så man må altså lægge til grund, at regionerne indgår i strategiske samarbejder med f.eks. universiteter og professionshøjskoler om forskellige efteruddannelsesaktiviteter i det omfang, som de finder det relevant.

Hvis omfanget af efteruddannelsesaktiviteter på de videregående uddannelser stiger, så øges omfanget af offentlige midler tilsvarende. Derfor er der altså ikke noget loft, som det sådan lidt indikeres i det sidste spørgsmål.

Jeg vil desuden gerne understrege, at regeringen generelt er optaget af spørgsmålet om, hvordan vi kan skabe gode muligheder for, at man i Danmark også senere i livet efter- og videreuddanner sig inden for det fag, som man er en del af.

Vi arbejder lige nu med to store reformer på det videregående uddannelsesområde, hvor netop dét i begge tilfælde har været en meget central prioritet for regeringen.

Med regeringens forslag til en reform af de professions- og erhvervsrettede videregående uddannelser foreslår vi for eksempel at etablere nye efteruddannelses tilbud uden deltagerbetaling. Det vil blandt andet gælde for sygeplejersker og andet sundhedspersonale med en professionsbacheloruddannelse.

Det skal så afklares i et fagligt udviklingsarbejde med de relevante interessenter hvilke efteruddannelsesforløb, der skal udvikles og hvilke der skal være uden deltagerbetaling.

Der vil være fokus på områder, hvor der er en samfundsudfordring og et behov for løbende opkvalificering. På sundhedsområdet kan det for eksempel være inden for velfærdsteknologi.

For så vidt angår den andel af spørgsmålet, som vedrører relationen til medicinal-industrien, er jeg – ligesom indenrigs- og sundhedsministeren – helt grundlæggende af den opfattelse, at et tæt samarbejde mellem sundhedspersonale og lægemiddel- og medicovirksomheder er en positiv ting. For man skal altid overveje alternativet. Alternativet til et tæt samarbejde er, at der ikke er noget samarbejde. Det tror jeg, alt andet lige, ville være dårligere.

Og så er der jo regler, som skal sikre uvildighed og åbenhed om samarbejdet mellem sundhedspersoner og virksomheder. Og de skal selvfølgelig overholdes. Det siger sig selv.

I forhold til uddannelsesområdet bidrager tætte relationer mellem industrien og uddannelsesinstitutionerne blandt andet til at understøtte, at udbuddet af efteruddannelse er relevant for den virkelighed, som sundhedspersonalet arbejder i.

Det er uddannelsesinstitutionernes opgave at udvikle og udbyde uddannelser, som er relevante for aftagerne. Det understøttes bedst gennem en tæt og egentlig også systematisk dialog.

Jeg har grundlæggende tillid til, at de videregående uddannelsesinstitutioner kan balancere de relevante hensyn mellem på den ene side faglig uafhængighed og på den anden side uddannelsernes relevans i forhold til arbejdsmarkedets behov.

Tak.